

[דף סיכום בחינה](#)

מזהה בחינה: 001000252385 מזהה סטודנט: 53152

שם קורס: הענישה הפלילית

מספר שאלה	ניקוד מירבי	ציון
1	65.00	65.00
2	10.00	10.00
3	10.00	10.00
4	10.00	5.00
5	5.00	5.00

ציון בחינה סופי : 95.00

הבחינה הבדוקה בעמודים הבאים

הפקולטה למשפטים - אוניברסיטת בר אילן

ענישה פלילית - מועד ב 2021 סמסטר ב'

-

מס' קורס: 7999903201

שם מרצה: ד"ר שי פרבר

הנחיות למבחן

משך הבחינה הוא שעתיים וחצי.

הבחינה היא בחומר פתוח.

אנא קראו את השאלות בעיון רב לפני שאתם מתחילים לכתוב את התשובה.

יש **לנמק** את התשובות, תוך הסתמכות, בין השאר, על חומרי הקריאה (חקיקה, פסיקה, ספרות) שנלמדו בשיעורים.

חלק ראשון - שאלת קייס

להלן פרטי המקרה:

הנאשם נכנס לחדר השינה שם ישנה על מיטתה המתלוננת כשהיא לבושה בתחתוניה בלבד. הנאשם התיישב על המיטה, התבונן במתלוננת והחל ללטף את חזה לשם גירוי מיני. המתלוננת התעוררה משנתה, הבחינה בנאשם והחלה לצרוח בבהלה. או אז כיסה הנאשם בידו את פיה כדי להשתיקה, והשתרע על גופה בניגוד להסכמתה, לשם גירוי, סיפוק או ביזוי מיני. בהמשך, אחז הנאשם בירכיה של המתלוננת, פיסק את רגליה ונשען עליה עם גופו, כאשר איבר מינו בסמוך לאיבר מינה, וזאת כדי למנוע ממנה לסגור את רגליה. במהלך התנגדותה של המתלוננת, אחז הנאשם בכפות ידיה של המתלוננת וכופף את אצבעותיה לאחור, ובכך גרם לה לכאב. בשלב זה ניסה הנאשם להוריד את מכנסיו, אך בשל התנגדותה של המתלוננת לא הצליח. או אז הצליחה המתלוננת להדוף את הנאשם מעל גופה ומיד לאחר מכן קמה מהמיטה ונמלטה לכיוון דלת הדירה. הנאשם יצא מחדר השינה לכיוון דלת הדירה, חלף על פני המתלוננת, פתח את דלת הדירה ונמלט.

הנאשם הודה בעובדות כתב האישום המתוקן, והורשע בעבירות הבאות – מעשה מגונה בכח (שני מעשים) עבירה לפי סעיף 348(ג1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק), ובעבירה של כניסה והתפרצות למקום מגורים או תפילה או ממנו, עבירה לפי סעיף 406(ב) לחוק.

לנאשם עבר פלילי של עבירות מין והתפרצות. העבירות "ברות הפעלה" [מאסר על תנאי מגז"ד קודם].

הערה - בחינת מדיניות הענישה הנוהגת בתיקים דומים אלימות ברף דומה הראתה על מנעד ענישה שבין 12 בחודשי מאסר בפועל לבין עונש של 18 חודשי מאסר בפועל לעבירת ההתפרצות לדירה ומנעד שבין 4 ל-6 שנים בעבירה המתוארת של מעשה מגונה בכוח, וזאת לצד רכיבי ענישה של מאסר מותנה מרתיע, קנס ופיצוי לטובת המתלוננים.

שאלה מס' 1 (65 נק')

הנכם שופטים בבית משפט השלום בת"א. והגיע לפניכם המקרה הבא. **כתבו את גז"ד של הנאשם**

. זכרו - כל גז"ד עשוי להיות נכון ובלבד **שתנמקו**

את עמדתכם כהלכה ובדרך שהתוותה בחוק ובפסיקה, על בסיס חומרי הקריאה (החקיקה, הפסיקה והספרות לרבות התיאוריות הכלליות) שנלמדו בכיתה.

התשובה לא תעלה על 4 עמודים. [ניתן בהחלט להסתפק בפחות מכך]

בין יתר פרטי גזר הדין, תנו דעתכם להיבטים הבאים: מתחם העונש הראוי, הערכים החברתיים שנפגעו, הצדקות הקשורות לענישה ויישומן, נסיבות הקשורות בביצוע העבירה, נסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה, שיקולי ענישה נוספים, ורכיב פיצוי לנפגעים.

כמו כן, נא ציינו תיאוריות משפטיות ו/או קרימינולוגיות ככל שישנן וככל שהן רלבנטיות לאירוע.

ראשית, יש לדון במשמעויות ותיקון 113 לחוק העונשין ועקרונות מרכזיים בו: התיקון, שנקבע בעקבות מסקנות ועדת גולדברג מ-1997, הוא בעל שלושה עקרונות: **עקרון החוקיות** - יוצר אחידות ושיטתיות בענישה; **עקרון השוויון** - הבטחת שיפוט שוויוני; **משמעות מוסרית** - קביעת עקרונות ענישה כללים תוך השארת שק"ד לשופטים בעת גזירת העונש. מטרת התיקון והבניית שיקול הדעת הדעת הייתה לקבוע את העקרונות והשיקולים המנחים בענישה, המשקל שיש לתת להם והיחס ביניהם כדי שהשופטים יוכלו לקבוע את העונש המתאים לנאשם בנסיבות העבירה (ס' 40א לחוה"ע).

בשלב הראשון - יש לקבוע את מתחם הענישה בהתאם לעקרון **ההלימה** (ס' 40ג) וכן לפי פסיקת ביהמ"ש העליון שקבע שעל המתחם להיות לא רחב מדי או צר מדי. יש לבחון את הקריטריונים להתחשבות ביהמ"ש בקביעת המתחם, ולנמק את ההחלטה בהתאם לס' 40ד.

(1) **הערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירה**: בעניינינו, נפגעו שלמות הגוף והנפש - אין עוררין על כך שתקיפה מינית כפי שקרתה במקרה דנן היא פגיעה חמורה במתלוננת שהנאשם ניסה לכפות עליה אקט מיני בניגוד לרצונה, כמו גם הפלישה למרחב האישי והגופני שלה, שכלל הנראה תשאייר בה צלקות נפשיות. בנוסף, נפגע גם בטחון הציבור והסדר הציבורי בעצם כן שהנאשם הפר את התנאי שהוא מצוי בו לאור גז"ד הקודם שנקבע לגביו, וכן ההתפרצות לדירה שלא שלו וכמובן התקיפה המינית.

(2) **מידת הפגיעה בערכים שנפגעו**: תוצאות המעשים שלהנאשם הביאו לנזקי גוף (הן התקיפה עצמה שבוודאי לוותה בכך רב והן כיפוף האצבעות של הנאשמת, שגם אם לא נגרם נזק פיזי הדבר גרם לה לכאב) וכמובן לנזקים נפשיים כפי שקורה תמיד בעבירות מין; בנוסף הייתה פגיעה חמורה בעצם מעשיו שכן הוא הפר הפרה בוטה של התנאי שקבע ביהמ"ש, וכן יש לציין כי לא מדובר במקרה חד פעמי או של אדם ללא עבר פלילי (לא מעידה חד פעמית), אלא מדובר בעבריין מין שנראה שהוא סדרתי, וייתכן שאף היה תכנון מוקדם (אם היא ישנה הוא כנראה התפרץ בלילה, ולא בכדי - רצה לנצל את העובדה שהיא ישנה וחסרת ישע).

(3) **מדיניות הענישה הנוהגת ביחס לעבירה שבוצעה**: לפי נתוני השאלה, בעבירות התפרצות נהוג לגזור 12-18 חודשי מאסר בפועל ועל עבירות של מעשה מגונה בכך מדובר ב 4-6 שנות מאסר לכל עבירה, לצד רכיבי ענישה נוספי וחלופיים של מאסר מותנה (פחות רלוונטי - אדון בהמשך) מרתיע ופיצוי למתלוננת.

(4) **נסיבות הקשורות לביצוע העבירה (ס' 40ט)**: בשלב קביעת מתחם העונש אין להתחשב בנסיבות הנאשם אלא בנסיבות הקשורות לביצוע העבירה. מבין 11 תתי הסעיפים שבס' החוק, לעניין זה אציין את הרלוונטיים בלבד:

(1) התכנון שקדם לביצוע העבירה - העובדה שפרץ בלילה כדי "לוודא" שהמתלוננת אכן ישנה ותוכל להתנגד לו פחות.

(3) הנזק שהיה יכול להיגרם מביצוע העבירה - פלישה לגוף, אונס, מעשה מיני בכח, כל אלו - מעבר לנזק הפיזי והכאב הבלתי יתואר, משאירים צלקות עמוקות בנפש הקורבן.

(4) הנזק שנגרם מביצוע העבירה - המתלוננת הותקפה ונגרם לה כאב, ביתה נפרץ, פגיעה במקום בו היא אמורה להרגיש בטוחה כמו גם הפגיעה הפיזית.

(5) הסיבות שהביאו את הנאשם לבצע את העבירה - סאדיזם? סטייה? אלימות? מיזוגניה?

(6) יכולתו של הנאשם להבין את אשר הוא עושה ואת הפסול במעשהו - הנאשם כבר הורשע בעבירות דומות ונגזר מאסר על תנאי. שם הוסבר לו ככל הנראה את הפסול במעשיו ואת העובדה כי במקרה ויעבור על עבירות אלו או דומות להן, התנאי יופעל והוא ייכנס למאסר. אם היה לו קושי קוגניטיבי כלשהו להבין את חומרת מעשיו, הדברים היו מתבררים כנראה במשפט הראשון.

(7) יכולתו של הנאשם להימנע מהמעשה - היה יכול לשלוט על עצמו ולא לפרוץ ולתקוף.

(10) אכזריות ואלימות מצד הנאשם - כאמור, הנאשם עשה ככל שביכולתו כדי לגבור על הנאשמת ולבצע בה את זממו, תוך כדי גרימת כאב ופגיעה פיזית, אולי מתוך הציפיה והתקווה שתפסיק להילחם בו.

לאור כל הנ"ל, נראה שמתחם הענישה הראוי הוא כפי שהיה מקובל בס' 3 לעיל לעניין מדיניות הענישה, לאור נסיבות העבירה. לאור העובדה שמדובר בשתי עבירות של מעשה מגונה בכח יש להניח כי המתחם יהיה כפול בכל הנוגע לעבירה זו (קרי, 12 שנות מאסר מקס' על עבירות המעשה המגונה בכח, כאשר העונש על ההתפרצות יכול לחפוף לעונש זה).

בשלב השני, לאחר קביעת מתחם הענישה הראוי יש לשקול חריגה מהמתחם:

שיקולים לקולא: שיקום - מדובר על עבריין מועד, שהורשע בעבר על עבירות דומות ואף נמצא תחת מאסר על תנאי. חרף זאת הוא החליט לפרוץ לדירת המתלוננת ולתקוף אותה מתוך כוונה לאנוס אותה, כך שהסיכוי לשיקום לא נראה מבטיח (בלשון המעטה) בכל מקרה יש צורך בהמלצת תסקיר לפי ס' 40ד.

שיקולים לחומרא: הגנה על שלום הציבור (ס' 40ה) - מאפשר חריגה במעט על-בסיס חו"ד מקצועית או עבר פלילי משמעותי שמתקיים בעניינינו. כאמור, עבריין מועד, שלום הציבור בסכנה; הרתעה אישית - מאפשר קביעה על הקצה המחמיר של המתחם ללא חריגה ממנו - מאסר על תנאי לא הרתיע את הנאשם מספיק כדי שיחדול ממעשיו; הרתעת הרבים - גם הוא מאפשר קביעה ברף העליון של הענישה, ללא חריגה.

במקרה דנן, נראה שיש לחרוג מהמתחם לאור העובדה שיש פה גם הפעלת תנאי מגז"ד קודם וגם סכנה ממשית מהנאשם לשלום הציבור ונשות הקהילה.

בשלב השלישי - גזירת העונש בתוך מתחם נענישה שנקבע, תוך התחשבות בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה. להלן תתי-הסעיפים הרלוונטיים לס' 40א לחוק:

(4) נטילת האחריות של הנאשם על מעשיו וחזרתו למוטב - הנאשם אמנם הודה במעשה מגונה בכח בהסדר הטיעון, אך אני מטילה בספק את עניין החזרה למוטב.

(5) שיתוף פעולה - החליט ללכת לכיוון של הסדר טיעון ולא ללכת למשפט ולכפור באשמה.

(11) עברו הפלילי של הנאשם - כאמור, נגד הנאשם גז"ד על-תנאי תלוי ועומד, אותו הוא הפר.

ס' 40ב - נסיבות נוספות: העובדה שהנאשם בחר ללכת לכיוון של הסדר טיעון ובכך לחסוך זמן שיפוטי יקר יכול לבוא לטובתו אך לא בהכרח.

קביעת העונש:

ס 40ג(א) ריבוי עבירות ואירועים: לפי **כלל הזיקה**, יש קשר ענייני הדוק בין העבירות שעבר - התקיפה לא הייתה אפשרית בבית הנאשמת ללא ההתפרצות לנכס ויש לראות זאת כמסכת עבריינית אחת (פס"ד סעד); סמיכות זמן ומקום וביצוע שנועד לאפשר ביצוע עבירה אחרת (ההתפרצות את האונס) (פס"ד דלאל).

כשופטת, הייתי גוזרת על הנאשם את העונש המצוי בראש המתחם. לאור העובדה כי מצוין שהנאשם חתם על הודאה בהתאם לכתב אישום מתוקן, יש לצאת מנקודת הנחה כי מדובר בהסדר טיעון שנחתם מולו. אולם, מדובר ככל הנראה בהסדר טיעון פתוח, וכן יש לשים לב כי מדובר בעבירת מין שיש לה עונש מינימום וכמובן שמדובר בהפרת תנאי של גזר הדין הקודם - ויש לבחון מה נקבע באותו גז"ד לעניין שנות המאסר. לעניות דעתי, פחות מעשר שנות מאסר זה לא עונש ריאלי ואולי אף מקל מדי, למרות שביחס לעונשים שניתנים בישראל על עבירות מין זה נראה עונש הולם. לכך יש לצרף את העובדה שהנאשם הודה בשני מעשים של מעשה מגונה בכח וכן שיש נגדו הרשעה קודמת והוא מסוכן לשלום הציבור. בנוסף, **מאסר** הוא בהחלט אופציה שכן יש לו עבר פלילי, יש מסוכנות מהנאשם ויש להדיח אותו מהחברה למען שלום הציבור. כחלק מהמאסר יהיה ניתן לשלב בתכנית שיקום וטיפול נפשי (ס' 40ד). יש לקחת בחשבון גם שהנאשם אמנם לא הצליח לאנוס את המתלוננת, אך לחובתו יאמר שהוא עשה ככל שביכולתו, ובכל מקרה אונס היא עבירת התנהגות ולא תוצאה, ולכן הניסיון הוא שמשנה. מה גם שבעבירות אינוס עונש המינימום הוא לפחות רבע מהנקבע בחוק, ויש לקחת זאת בחשבון ולכן אני סבורה כי עונש של עשר שנים, גם אם לא חורג לחומרא כפי שקבעתי מקודם, עדיין הולם דיו.

כמו כן, הייתי פוסקת גם מאסר על תנאי לאחר שחרורו מהמאסר (ס' 52) וכמובן פיצויים למתלוננת מכח ס' 77 עד סך של 258,000 ש"ח עבור מעשי הנאשם (כפי שקבעה **השופטת ברק-ארז** בפרשת טווק) לאחר חוות דעת של הנזק שנגרם למתלוננת - טיפוליים פואיים ושיקומיים. יש לציין כי המדינה היא שתגבה את הפיצויים ולא המתלוננת, שכן המדינה יכולה להטיל סנקציות נוספות על הנאשם אם לא ישלם דוגמת חילוט, הגבלת יציאה מהארץ לאחר השחרור ועוד... כמו כן, העובדה שייפסקו פיצויים לטובת המתלוננת לא סותרים את העובדה שהיא יכולה לתבוע את הנאשם לפיצויים אזרחיים מכח ס' 42 לפק' הראיות וזאת תוך 90 יום מיום קבלת פסה"ד בענייניו. הפיצויים לא תלויים ביכולת הכלכלית של הנאשם וככל שטענה שכזו תעלה, דינה להידחות (בניגוד לקנס עבור המדינה, שם היכולת הכלכלית מהווה פקטור).

חלופות מאסר אינן רלוונטיות לעניינינו מכיוון שעבודות שירות הן עבור תקופות מאסר שלא עולות על תשעה חודשים וכן על עבריינים עם מסוכנות נמוכה - שני הקריטריונים לא מתקיימים בעניינינו; של"צ - לא רלוונטי גם כן, התחייבות להימנע מביצוע עבירה לפי ס' 72 - לא יעמוד בזה כמו שלא עמד בתנאי; טיפול בקהילה - רלוונטי יותר לסמים ועבירות אחרות ולא לעבירות מין חמורות כמו במקרה זה. קביעה שביצע את העבירה ללא הרשעה (ס' 192 לחסד"פ) - לא רלוונטי כי הוא לא עובד ציבור/מדינה או נער, ויש נגדו הרשעה, פשוט העונש על תנאי; חילוט - לא רלוונטי לאור כתב האישום.

בכל מקרה, במידה שיש עונשים מצטברים/חופפים לאור העובדה שיש כמה רכיבי עבירה, יש לציין זאת במפורש.

שאלה מס' 2 (10 נק'):

(בהמשך להנ"ל): האם לדעתכם יש מקום לגזור מתחם ענישה אחד או שני מתחמי ענישה? מהם השיקולים בעניין?

כפי שציינתי בס' הקודם לשאלה, מדובר בריבוי עבירות שיש ביניהן קשר ענייני הדוק ועבירה אחת שנעשתה לצורך אפשרות ביצועה של השנייה, קרי - ההתפרצות נועדה לממש את האונס.

כאשר מדובר במספר עבירות המתקוות לכדי עבירה אחת עם מטרה משותפת, יש לבחון את הכללים שנקבעו בפסיקה (פס"ד סעד; דלאל) לפי כלל הזיקה שקובע: ככל שבין העבירות יש **קשר ענייני הדוק** שניתן להסתכל עליהן כמסכת עבריינית אחת, זה יכחשב למקרה אחד וייקבע מתחם ענישה אחד מכיוון שמדובר באירוע אחד.

לכן, אני סבורה כי יש לגזור מתחם ענישה אחד מכיוון שאמנם שתי העבירות שזורות זו בזו. במידה והיה מדובר בשתי עבירות שלא היו קשורות אחת לשנייה אלא נעשו בסמיכות בזמן אך נגד אנשים שונים, ללא קשר ועם מטרות שונות היה ניתן לדון במתחמי ענישה שונים, לדוגמא - התפרץ לביתה של שולה במטרה לגנוב תכשיטים ולאחר שעה ניסה לתקוף ולאנוס ברחוב את חמדה. אז היו מוגשים שני כ"א שונים, בגין כל אחת מהעבירות, ומתחם העונש היה נקבע בהתאם לכל עבירה. אולם, כאמור, מקרה זה נופל למקרה של מעשה עברייני אחד, גם אם מורכב מכמה רכיבים שונים, שנועדו למטרה אחת ולכן יש לגזור מתחם ענישה אחד, בהתאם לכללים שנקבעו וצוינו בסעיף הקודם ובפרט - לנסיבות העבירה הספציפית.

שאלה מס' 3 (10 נק')

נפגעת העבירה התלונה בפני הפרקליטה שקולה לא נשמע טרם מתן גזר הדין. מהן הדרכים שבמסגרתן ניתן להביא את קולה בפני בית המשפט במקרה דנן? מה הסנקציה האפשרית אם הדבר לא קרה?

ס' 17(א) לחוק נפגעי עבירה קובע כי נפגעי עבירה של אלימות חמורה ועבירות מין (ועבירות נוספות המצויות בתוספת) רשאים לקבל מידע אודות הסדר טיעון המתגבש עם הנאשם (פתוח/סגור) ולהשמיע את עמדתו. אולם, יש לשים לב כי בעוד לשון הסעיף קובעת כי על התביעה לקחת בחשבון את עמדת הקרבן, לא מדובר בזכות וטו.

באופן כללי, נפגעת העבירה יכולה להגיש הצהרה (הצהרת נפגע עבירה) בו היא תערוך בכתב את הדברים שהתרחשו בנוגע לאירוע הנקודתי בגינו מתנהל ההליך והתובע מחויב להגיש לביהמ"ש את ההצהרה כחלק מהראיות בשלב הטיעונים לעונש. ניתן גם להגיש תצהיר של עו"ס, במידה ונפגעת העבירה מסכימה לעריכתו. יצוין כי התצהיר נפוץ יותר בעבירות מין ולכן הדבר יכול להתאים. אופציה נוספת היא להעיד בשלב הטיעונים לעונש

ס' 17(ד) לחוק מחייב את ביהמ"ש שדן במקרה של אלימות חמורה ועבירות מין לברר האם כל הפרטים אודות הסדר הטיעון נמסרו לנפגע העבירה והאם קוימו זכויותיו עפ"י חוק (לעיל), לרבות אם נפגעת העבירה קיבלה את המידע אודות ההליך הפלילי מכח **ס' 8 לחוק**, ממנו נשאבת זכות הנפגעים להשמעת קולם במהלך ההליך הפלילי.

יחד עם זאת, **ס' 21 לחוק** קובע כי גם אם לא קוימו הזכויות הקבועות בחוק, אין בהן כשלעצמן כדי לפסול את ההליך הפלילי שאושר או להוות עילה לתביעה פלילית או אזרחית נגד הפרקליטות, עובד הציבור (הפרקליט/ה) וכן אין הצדקה לניהול הליך משמעותי נגדו. לכן, עם כל הצער שבדבר, גם אם קולה לא הושמע, יהיה קשה לקבל פיצויים או הסברים כלשהם. אפשר לעתור לבג"ץ אבל ככל הנראה העתירה לא תתקבל כפי שלא התקבלה במקרים קשים וכואבים לא פחות (דוג' העתירה של משפחתה של תהילה נגר ז"ל נ' פרקליטות צפון).

שאלה מס' 4 (10 נק')

(בהמשך להנ"ל): טרם מתן גזר הדין, ביקש סנגורו של הנאשם להפנותו לבית משפט קהילתי. האם אפשרי במקרה זה? האם מתאים? מהם התנאים?

אמנם בתי המשפט הקהילתיים נותנים דגש לתהליכי שיקום, תוך הסתמכות על שירותי רווחה ומתוך רצון לשקם הן את העבריין והן את הקהילה, אחת המטרות המרכזיות של המשפט הטיפולי-קהילתי היא הורדת פשיעה **בעבירות קלות ובינוניות**. מעשי הנאשם - התפרצות וניסיון אונס בפועל ומעשה מגונה בכח "על הנייר", אינם נופלים לגדר עבירה קלה או בינונית. המודלים הנפוצים ביותר של בתי משפט קהילתיים הם ברוב המקרים בתי-משפט לסמים, אלימות במשפחה, ונדליזם/עבריינות נוער, פגועי נפש וזנות. הנאשמים המופנים לבתי משפט קהילתיים לרוב מבצעים את העבירות על רקע בעיות חברתיות וכלכליות שבמקרים רבים הם שגורמים לרצידיביזם (זונה מכורה לסמים, תחזור לזנות כדי לממן את הסם... דלת מסתובבת).

אין ספק כי הנאשם צריך לקבל אלמנטים טיפוליים ושיקומיים, אך העובדה היא שהוא מבצע וביצע עבירות מין חמורות שלא נופלות לגדר הקריטריונים הראשוניים של עבירות לא חמורות, כאמור. בתי משפט קהילתיים משתמשים ומבוססים על תיאוריות דוגמת משפט טיפולי, צדק קהילתי, קרימנולוגיה חיובית וקהילתנות - כל אלו גישות טיפוליות שנועדו להעצים את היחיד, להעמיק את הקשר לקהילה, להתבונן על המשפט בצורה אחרת. אם היו מכניסים את הנאשם לגדר בית משפט שכזה היה נוצר אפקט הפוך, שכן הוא מסוכן לחברה ומסכן את שלום הציבור ואת החברות בה. הדבר לא רק שאינו מתאים למודל אלא מנוגד לו לגמרי. על שיקום העבריין הספציפי הזה להיות בתוך כתלי הכלא, והפניה לבית משפט קהילתי תהיה פרס עבורו שרק יאפשר לו לבצע את מעשיו החולניים מבלי מפריע, מעין זאב בעור של כבש.

לכל האמור לעיל, הנאשם לא מתאים להפניה של בית משפט קהילתי ועליו להיות מופנה לערוצים המקובלים של אנשים כמוהו.

חסר דיון בתנאים - האינטרס הציבורי - הפגיעה בנפגעת ועברו הפלילי של הנאשם

שאלה מס' 5 (5 נק')

לאחר שהות מסוימת של שלוש שנים בכלא, התכנסה ועדת שחרורים בעניינו. מה השיקולים הקונקרטיים שהייתם מציגים **מצידו** של הנאשם? מהם השיקולים של התביעה?

יש ללכת לפי התנאים בס' 9 לחוק שחרור על תנאי ממאסר

התנאים הרלוונטים מצד הנאשם:

תקופת המאסר - במידה ואכן ריצה 2/3 ממאסרו, יש לציין זאת;

עבירות משמעת בזמן המאסר - ככל שאין לו, הדבר יהיה לטובתו.

שימוש בסמים ופעילות עבריינית בכלא - אם אין, יהיה לטובתו.

מידע של גורמי מודיעין המצביעים על התנהגות שליילית בכלא - כנ"ל.

שחרור מטעמי חולניות (ס' 7, ברק בפס"ד קליינברג) - ככל שרלוונטי.

שיקולי התביעה

חומרת העבירה המיוחדת לאסיר ונסיבות ביצועה - יש לציין את מעשי האסיר בכל המקרים שבהם הורשע (לפני התנאי ואחרי הפעלת התנאי).

הרשעות קודמות - קיימות.

האם זכה בעבר לשחרור מוקדם וחזר לבצע עבירות - לא, אבל התנאי לא הרתיע אותו והוא שוב התפרץ ותקף מינית.

פיצויים לקרבן - האם שילם? אם היה במאסר לא בטוח...

התביעה גם יכולה לטעון לשיקולי אמון הציבור - ס' 10 וכן הלימה - ס' 10א לחוק ולטיעונים של פגיעה באמון הציבור כסייג לשחרור המוקדם של הנאשם (לאור פס"ד שקולניק) כדי שהוא לא ישוחרר טרם הזמן שנקבע.